

Ion sau Iancu Niculescu, artist societar al Teatrului Național din București, s-a născut la 20 august 1863, ca fiu al lui Petre și al Frosei Niculescu.

Școala primară o urmează la „Clementa”, apoi frecventează patru clase comerciale, pentru ca în anul 1881 să intre la Teatrul Național din București ca elev onorific, înscris fiind și în primul an la Conservator (clasa St. Vellescu).

Inzestrat cu un umor specific, comunicativ, cu naturale mijloace de expresie, debutează în rolul Sosia din *Amphitruon* de Molière, rol pentru care luase de altfel premiul I la absolvirea Conservatorului (1884).

Din galeria de roluri jucate de Ion Niculescu de-a lungul a 30 de ani de viață scenică (el părăsește scena Naționalului la 21 aprilie 1913), ne-au rămas creații de neuitat: Cățavencu din *O scrisoare pierdută*, Coana Efimița din *Conul Leonida față cu reacțiunea*, Zbiera din *Răzvan și Uidra*, Banul Vulpe din *Boieri și Ciocoi*, Bacalovici din *Curcanii*, Polonius din *Hamlet*, Dumitrașcu din *Ginerele d-lui Prefect* ș. a.

Părăsind Teatrul Național, Ion Niculescu continuă în 1914 să joace în Compania dramatică „Marioara Voiculescu”, unde i se face un excepțional angajament, jucând alături de C. Radovici, în *Kean* (rolul suflerului Solomon) și în *L'habit vert* (rolul Ducelui) de R. de Flers și Caillavet.

După stagiunea aceasta, pleacă însoțit de fratele său, Constantin Niculescu-Cadet, într-un turneu prin provincie, cu *Bolnavul închișuit*, *Moștenitorii* și *O scrisoare pierdută*.

Refugiat la Iași, în timpul primului război mondial, după o scurtă suferință, sfârșește acolo la 4 iulie 1917, fiind înmormântat la Cimitirul „Eternitatea”.

Aristide Demetriad (sau *Demetriade*, cum își ortografa numele adevărat) s-a născut în comuna Valea Raței (Rîmnicul Sărat), la 10 iulie 1872 (după alții, la 1871).

După ce urmează școala primară la Pensionatul „Rășcanu” din Buzău, termină și gimnaziul de acolo și vine la București, unde termină cursul superior la Colegiul „Sf. Sava”; se înscrie apoi la Facultatea de drept și urmează, concomitent, și Conservatorul, la clasa lui St. Vellescu, coleg fiind cu I. Livescu, I. Niculescu ș. a.

Termină Conservatorul în 1893, cu premiul I la dramă.

În același an, a fost angajat la Teatrul Național de sub direcția lui Gr. Cantacuzino, debutând în piesa originală a lui Panait Macri: *Hanul Conachi*.

Devenit societar în 1900, Aristide Demetriad dă teatrului nostru minunate creații, din care e deajuns să pomenim numai rolurile titulare din *Răzvan și Uidra*, *Ovidiu*, *Ulaiacu Uodă*, *Iuliu Cezar*, *Hamlet*, precum și pe Tokeramio din *Taișun*, Zefir din *Trandafirii roșii*.

Societar de onoare al Teatrului Național din București, președinte al Sindicatului Artiștilor Dramatici și Lirici, Aristide Demetriad a îndeplinit și funcția de director al „Societății dramatice” în timpul războiului (1916—18), jucînd cu ansamblul actorilor rămași la București, la Teatrul „Comoedia” și la Grădina „Blanduzia”.

După 36 de ani de teatru, Aristide Demetriad se retrage din teatru. În seara de 12 februarie 1930, în timpul spectacolului de adio cu *Trandafirii roșii*, după ce cortina a căzut la sfîrșitul actului II, istovit de boală, a fost nevoit să lase pe un alt actor tînăr să-l înlocuiască și să continue spectacolul...

Își dă apoi sfîrșitul după o grea suferință, în dimineața zilei de 1 septembrie 1930.

Ancheta noastră

Pentru a cunoaște mai îndeaproape opinia publicului în legătură cu dezvoltarea dramaturgiei și teatrului românesc în *ultimul deceniu*, revista noastră inițiază un sondaj, deocamdată în rîndurile cele mai largi ale spectatorilor din București, invitîndu-i să răspundă la următoarele întrebări :

- ◆ 1. Dintre autorii noștri dramatici contemporani, care sînt aceia ce răspund în cea mai mare măsura gustului și cerințelor dv. și prin ce ?
- ◆ 2. Ce spectacole cu piese românești contemporane v-au plăcut îndeosebi și datorită căror factori (regie, interpreți, decor) ?
- ◆ 3. Care sînt elementele de viață din piesele românești contemporane ce v-au interesat mai mult și ce alte elemente ați dori să le vedeți oglindite pe scenă ?
- ◆ 4. În șirul de personaje ale pieselor noastre contemporane, unul v-a fost desigur mai drag : care e acest personaj ?
- ◆ 5. În ce măsură cronicile dramatice vă invită să vedeți un spectacol și în ce măsură ele contribuie la lămurirea dv. ?

Răspunsurile — în scris — se primesc la redacția revistei „Teatrul” (str. C. Mille, 5—7—9), pînă la 1 septembrie 1957 (cu specificarea numelui, adresei și profesiei).

Concluziile ca și opiniile cele mai interesante se vor publica în numărul nostru pe decembrie a.c.

